

ни, вследствие на което храмът не може да се запази за дълго време. Следователно, докато има даже единъ порокъ въ себе си, човѣкъ не може да се домогне до великото, не може да съгради Божия храмъ въ себе си. Който има слабостъ къмъ женитѣ, който краде, който не пази сжботата, както той я разбира, който не люби Господа съ всичкия си умъ, сърдце, душа и сила, и ближния си, като себе си, той не може да съгради Божия храмъ въ своята душа. Трѣбва ли и ние да изпаднемъ въ положението на циганката, която обещава на болното си дете всичко, но нищо не изпълнила, докато най-после детето ѝ умрѣло отъ гладъ.

Детето на една циганка се разболѣло сериозно. Презъ време на болестъта си то казвало: Мамо, искамъ млѣчице. — Да, мама, ще ти купя. — Мамо, искамъ малко баница. — Да, мама, ще ти направя и баница. — Мамо, искамъ ябълки. — Да, мама, и ябълки ще ти купя. Майката обещавала на детето, че ще му купи, каквото иска, но нищо не купувала. Най-после детето умрѣло отъ гладъ. Желанието на човѣка да има това-онова е на мѣсто, но желаніята трѣбва да се реализиратъ на своето време. Какво правятъ хората? Като умре нѣкой, тогава му правятъ третини, деветини, чедиридесетъ деня и т. н. — Не, правете третини и деветини на живитѣ, а не на умрѣлитѣ. Умрѣлитѣ не се нуждаятъ отъ тия нѣща. Съ това азъ не искамъ да покажа незачитане на чувствата ви, но обръщамъ внимание на ония ваши действия, които сж резултатъ на неразбиране, на изопачаване на свещенитѣ обреди въ живота. Ако е необходимо да правите третини и деветини, правете ги на новороденитѣ деца и то не по единъ пжтъ, а по нѣколко пжти въ годината. — Какво е казалъ Христосъ по този въпросъ? — Много нѣща е казалъ Христосъ и още продължава да говори. Между това, което Христосъ е говорилъ, и това, което хората говорятъ, има голѣма разлика. Човѣкъ не може да говори всѣкога, както и каквото иска. И великитѣ хора даже не сж говорили всѣкога еднакво. Казватъ, че нѣкой човѣкъ говори по Бога. — Той може да говори по Бога, но по задължение. Свещеникътъ, патриотътъ, майката и бащата могатъ да говорятъ по Бога, но по задължение. Това още нѣ е истинско говорене. Да говори човѣкъ по Бога, това значи, да говори безъ никакво задължение.